

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Konečného a soudců JUDr. Ludmily Šudomové a Mgr. Radky Nekudové Hajdové v právní věci

žalobkyně: **J. Š.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Jiří Hladík
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **R. Š.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Lydie Lamáčková
sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno

o stanovení vyživovací povinnosti, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2020, č.j. 42 C 142/2019-90,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení částku 23 440 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalovaného.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2020, č.j. 42 C 142/2019-90, bylo rozhodnuto takto:
 - I. Žaloba žalobkyně na stanovení vyživovací povinnosti ve výši 13 000 Kč měsíčně s účinností od 19. 9. 2018 do právní moci rozsudku o rozvodu manželství se zamítá.
 - II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 70 320 Kč, k rukám právní zástupkyně žalovaného, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání s tím, že pokud soud I. stupně omezil své zkoumání pouze na její partnerský vztah s jiným mužem, s tím, že toto je okolnost vylučující přiznání výživného, pominul ostatní pro věc významné okolnosti, které by dávaly nový vztah žalobkyně do kontextu s příčinami rozvratu manželství a jednání žalovaného, které k tomuto rozvratu vedlo. Poukazovala na usnesení Ústavního soudu ČR sp.zn. IV.ÚS 3026/14, s tvrzením, že ona nový vztah navázala až poté, co došlo k faktickému rozpadu manželství způsobenému mimo jiné nevěrami žalovaného, takže skutečnost, že nový vztah za manželství navázala a priori neznamená, že by přiznání výživného mělo být v rozporu s dobrými mravy. Tvrdila, že je-li příčinou rozvratu manželství okolnost předcházející případné pozdější manželské nevěře, zůstává příčinou rozvratu pořád ta první, neboť je-li již manželství rozvráceno, není co dále rozvracet a přístup soudu by zavedl absurdní poměry, že by ekonomicky slabší z manželů byl nucen po dobu trvání soudního řízení o rozvodu manželství účastníkům dlít opuštěn, aby pro účely udržení nároku na výživné vyhověl představě o nutnosti dodržování manželské věrnosti do právní moci rozsudku soudu o rozvodu manželství, bez ohledu na to, že manželství již bylo nenapravitelně rozvráceno. Navrhla, aby napadený rozsudek byl změněn a žalobě vyhověno.
3. Žalovaný ve vyjádření k odvolání sdělil, že odvolání je zcela nedůvodné a soud I. stupně učinil naprosto správná skutková zjištění, s nimiž jeho právní závěry nejsou ani v nejmenším nesouladu. Uvedl, že i když se žalobkyně účelově snažila zakrýt svůj mimomanželský vztah a opuštění společné domácnosti, kdy se 30. 6. 2019 odstěhovala ke svému partnerovi, což již dlouho předtím plánovala a připravovala, je její nemorální chování nepochybné a činila tak i v době, kdy byl žalovaný s armádou ČR na zahraniční misi, přičemž v době jeho návratu odjela se svým novým partnerem na hory. Uvedl, že příčinou rozvratu manželství je jen a pouze chování žalobkyně, on na misi žádný mimomanželský vztah neměl, ani v době odstěhování žalobkyně k partnerovi, žalobkyně si žila způsobem, o kterém se mnoha manželkám ani nezdá, své příjmy měla vždy výlučně pro sebe, do společného nikdy nepřispívala, rozhodovala se vždy podle svého uvážení, na nikoho nebrala ohled, měla vše a za všech okolností nejen po finanční stránce byla rozmazlována a hýčkána. Sdělil, že zásadní v této věci je skutečnost, že žalobkyni není možné výživné přiznat pro její jednání v rozporu s dobrými mravy, když navázání intimního mimomanželského poměru žalobkyní bylo přímou příčinou opuštění společné domácnosti a rozvratu manželství. Navrhl, aby napadený rozsudek byl potvrzen.
4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, řízení jeho vydání předcházející i obsah spisu a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. S tím, co vzal soud I. stupně za prokázané na skutkovém stavu (účastníci další návrhy na dokazování nevznášeli ani v odvolacím řízení) i s učiněnými právními závěry se odvolací soud plně ztotožňuje, a proto na odůvodnění napadeného rozsudku také zcela odkazuje, když odůvodnění napadeného rozsudku je úplné, výstižné, přesvědčivé i věcně správné. Argumentace žalobkyně v odvolání na správnosti napadeného rozsudku nic nemění. I dle názoru odvolacího soudu, ve shodě se soudem I. stupně, je žaloba na výživné manželky dle § 697 OZ jednoznačně v hrubém rozporu s dobrými mravy,

protože ze spisu neplyne nic jiného než to, že žalobkyně za trvání manželství navázala mimomanželskou známost s A., k němuž se i s nezl. dcerou R. přestěhovala a tato skutečnost byla přímou příčinou rozvratu manželství účastníků. Žádné nevěry žalovaného ani v minulosti, ani na jeho vojenské misi, ani po návratu do České republiky, nebyly prokázány (a ani prokazovány) a neplynou ze spisu. Coby příslušník Armády ČR byl žalovaný na zahraniční vojenské misi přibližně od září 2018 do března 2019. Není sice jasné, kdy přesně nastal moment sblížení a vztahu žalobkyně s A. (s nímž se dlouhodobě znala), ale již v době návratu žalovaného z vojenské mise do ČR bylo zřejmé, že žalobkyně upřednostnila A., s nímž odjela na hory a na žalovaného se po více jak půl roce, co byl pryč, netěšila, nechtěla se s ním vidět a neočekávala jej. Ze spisu vůbec neplyne, že by žalovaný žalobkyni měl vyhazovat z jejich bytu, či jí dávat nějaká ultimáta (on sám naopak řekl, že byl i ochoten bydlet v létě 2019 na chatě, aby se žalobkyně a hlavně nezl. dcera nemusely stěhovat), to jsou zase jen nepodložená tvrzení žalobkyně, která mají zastrít ten nesporný fakt, že se žalobkyně v podstatě ze dne na den 30. 6. 2019 přestěhovala i s nezl. dcerou k A. do jeho bytu v XXXXX a od té doby tam s ním žije. I z obecné zkušenosti je zřejmé, že nikdo, kdo tak nemusí učinit v naléhavé situaci (a to žalobkyně nemusela – i v opatrovnickém řízení, viz č.l. 39 spisu, sama řekla jen to, že rodinnou domácnost se žalovaným nevedou od konce června 2019, kdy se odstěhovala, čili do doby jejího odstěhování se, domácnost vedli), se i s dítětem neodstěhuje od manžela k jinému muži, jen tak bez rozmyslu, přípravy a náležitého uvážení. I A. potvrdil, že se žalobkyní byl domluvený, že se k němu i s dcerou nastěhuje a že před nastěhováním zařizoval nábytkem z IKEA i dětský pokojíček (řekl, že smontování nábytku z IKEA je za 3 dny hotové). Že by spolu nežili v jednom bytě od července a srpna 2019 jako partneři a žalobkyně tam byla jen jako podnájemník, je naprosto nevěrohodné a odvolací soud by tomu stejně neuvěřil, ale je to přímo vyvráceno zprávami opatrovníka ve spise (č.l. 54 či 87), kdy žalobkyně 24. 7. 2019 uvedla na OSPODu, že žije v bytě partnera. Od září 2019 již jak žalobkyně, tak i A. potvrdovali svůj partnerský vztah a v současnosti, stále ještě za trvání manželství účastníků, očekávají dle žalovaného narození dítěte. Z judikatury Ústavního soudu si žalobkyně selektivně vybrala jen něco, protože i jí citované usnesení IV.ÚS 3026/2014 dále zřetelně uvedlo, že oproti stavu v jejich věci, kdy se manželé nejdříve rozešli pro dlouhodobé neshody a teprve pak po odstěhování manželka navázala mimomanželskou známost, by jiná situace pochopitelně nastala v případě, že by navázání intimního mimomanželského poměru bylo přímou příčinou opuštění společné domácnosti a rozvratu manželství; Ústavní soud je konzistentní ve stanovisku, že navázání mimomanželské známosti, jenž je přímou příčinou rozvratu manželství, vylučuje priznání výživného manželce, a to s ohledem na dobré mravy. Pro rozpor s dobrými mravy, kdy žalobkyně žije od 30. 6. 2019 s jiným mužem, společně hospodaří i tráví dovolené, to vše za trvání manželství se žalovaným, je zamítnutí žaloby jediným možným řešením bez ohledu na cokoli dalšího.

5. Odvolací soud ovšem dále doplňuje, že výživné ani nemohla žalobkyně chtít rok zpětně, ale až od podání návrhu 18. 9. 2019, protože § 697 OZ to neumožňuje a z § 922 OZ plyne, že zpětně mohou chtít výživné jen děti. Dále lze doplnit, že sice primárním důvodem pro zamítnutí žaloby je její evidentní rozpor s dobrými mravy, ale ani při porovnání příjmů žalovaného s tím, co by si mohla vydělat žalobkyně, to nevychází tak, že by žalobkyně měla od žalovaného něco dostávat. Na zahraniční misi byl žalovaný od září 2018 do března 2019, a jak již bylo řečeno, výživné mohla žalobkyně požadovat až od 18. 9. 2019. Vyšší příjem žalovaného na zahraniční misi byl krátkodobý a je v zásadě neopakovatelný, když účast na takové vojenské akci si nelze nijak nárokovat. Pokud se vyjde z příjmů žalovaného, které například v době od ledna 2020 do ledna 2021 vycházely průměrně na 48 448 Kč čistého měsíčně (v době předchozí v roce 2019 po návratu z mise to bylo o něco méně) a odečte se žalovanému nyní od 1. 9. 2020 stanovené výživné 7 200 Kč měsíčně na nezl. dceru, zůstane žalovanému ca 41 000 Kč měsíčně. U žalobkyně nebyl žádný obhajitelný důvod, pro který by nemohla pracovat na plný úvazek a místa lékárníka asistenta byly, a to i v Brně (viz č.l. 42 až 43 spisu). Jestliže si žalobkyně na úvazek $\frac{3}{4}$ vydělala 29 000 Kč až 30 000 Kč čistého měsíčně (viz č.l. 26 až 27 spisu či nyní č.l. 101 až 102 spisu), měla by na plný úvazek cca 40 000 Kč měsíčně, tedy oba účastníci by na tom byli v podstatě stejně a žalobkyni by tak nebylo co

dorovnávat. S ohledem na vše uvedené byl rozsudek soudu I. stupně jako zcela věcně správný potvrzen dle § 219 o. s. ř. včetně výroku o nákladech řízení, u něhož odkazuje odvolací soud na přesné odůvodnění v napadeném rozsudku.

6. O nákladech řízení odvolacího rozhodoval odvolací soud dle § 224 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, sestávajících z odměny advokáta po 11 420 Kč dle § 6 a § 7 advokátního tarifu, vypočtené z tarifní hodnoty ve výši 780 000 Kč (pětinásobek ročního plnění dle § 8 odst. 2 advokátního tarifu) za 2 úkony právní služby dle § 11 vyhl.č. 177/1996 Sb. (za úkony právní služby, spočívající v sepisu vyjádření k odvolání a účasti zástupkyně u jednání odvolacího soudu dne 10.3.2021), tedy celkem ve výši 22 840 Kč, k čemuž náleží i 2 režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst.3 advokátního tarifu. Celkem tedy náklady řízení vzniklé úspěšnému žalovanému v odvolacím řízení činí 23 440 Kč a tato částka mu také byla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může oprávněný podat návrh na exekuci (soudní výkon rozhodnutí).

Brno 10. 3. 2021

JUDr. Zdeněk Konečný v.r.
předseda senátu